

modtager (lejlighedsvis 1 til 2), bliver undtaget. Ved fastsættelsen af den slags grænser er det vigtigt, at grænserne er lette at administrere.

ad 3) I øjeblikket yder det offentlige betydelige beløb direkte til erhvervslivet, f. eks. via egnsudviklingsloven og finansieringsinstituttet for industri og håndværk. Da lønmodtagerfonden bl. a. skal udføre de funktioner, der er tillagt egnsudviklingsstøtten og støtten via finansieringsinstituttet for industri og håndværk, skal denne form for støtte fra det offentlige ophøre.

Til gengæld ville det være naturligt, om det offentlige årligt ydede et beløb til lønmodtagerfonden svarende mindst til det beløb, som det offentlige i øjeblikket yder direkte til erhvervslivet. Endvidere kan det offentlige bidrag betragtes som det bidrag, det offentlige som arbejdsgiver skal betale lønmodtagerfonden.

Vedrørende de frie midler henvises til nedenstående bemærkninger ad 4 og 5.

ad 4) og 5) Den del af bidragene, der automatisk bliver stående i de virksomheder, der betaler bidragene, medfører ikke nogen omkostningsforøgelse for virksomheden, og det berettiger ikke virksomheden til at være mere tilbageholdende med lønforhøjelser eller til at forhøje priserne, idet der alene er tale om at overføre aktiver i virksomheden fra kapitalejerne til lønmodtagerne.

For at en så stor del af bidragene til de frie midler ikke skal medføre omkostningsforøgelse, skal lønmodtagerfonden sammen med lønmodtagerne i de enkelte virksomheder så vidt muligt træffe beslutning om placering af de frie midler for en årrække for en enkelt virksomhed, sådan at virksomheden f. eks. kan regne med, at alle midler indbetalt fra virksomheden i en femårs periode bliver stående i virksomheden.

Lønmodtagerfonden skal ved beslutningen, om

hele bidraget fra en virksomhed automatisk skal blive i den pågældende virksomhed, eller om der eventuelt skal placeres flere midler, tage hensyn til samfundsrentabiliteten, der bl. a. omfatter beskæftigelse, arbejdsmiljø, løn- og arbejdsforhold, og at produktionen er samfundsgavnlig og kan afsættes.

Lønmodtagerfonden skal også anvendes i forbindelse med oprettelse af nye virksomheder og bevarelse af eksisterende virksomheder, hvis det er til gavn for lønmodtagerne. I nogle af disse tilfælde vil lønmodtagerfondens midler med det samme i de pågældende virksomheder blive eneste eller delvis eneste ansvarlige kapital.

ad 6) De rettigheder, der tilkommer lønmodtagerkapitalen, skal udøves gennem virksomhedsrådet, uanset om der er tale om lønmodtagerkapital, der er placeret automatisk eller som frie midler.

ad 7) Da det er alle virksomheder, der beskæftiger lønnet arbejdskraft — offentlige som private — der indbetaler til lønmodtagerfonden, er det også rimeligt, at samtlige lønmodtagere på en eller anden måde får lige del i nogle af goderne fra lønmodtagerfonden, hvilket sker ved, at udbyttet fra lønmodtagerkapitalen tilskrives ATP-fonden. Ved at lønmodtagerkapitalen ikke placeres med lige stor styrke i alle virksomheder, sker der i en vis udstrækning en forskelsbehandling af lønmodtagerne, som er nødvendig for at opnå andre formål. Men denne forskelsbehandling skulle delvis være imødegået, ved at udbyttet tilskrives ATP-fonden.

Både fordi udbyttet fra den placerede lønmodtagerkapital skal tilskrives ATP-fonden, og fordi ATP-fondens midler er lønmodtagernes penge, skal ATP-fonden ændres sådan, at det kun er personer udpeget af lønmodtager-organisationerne og folketinget, der kommer til at sidde i fondsledelsen. Det skal endvidere overvejes, om ATP-fonden helt kan underordnes lønmodtagerfonden.